

Η ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΣΑΠΙΚΑ, ΦΩΤ.: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΠΡΟΥΣΑΛΗ,

24 ΩΡΕΣ
ΜΕ
ΤΟΝ...

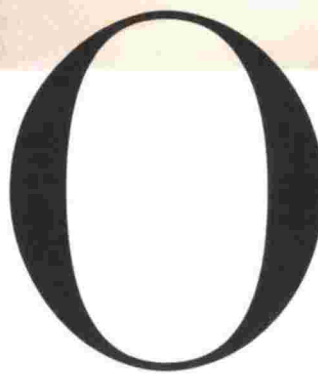
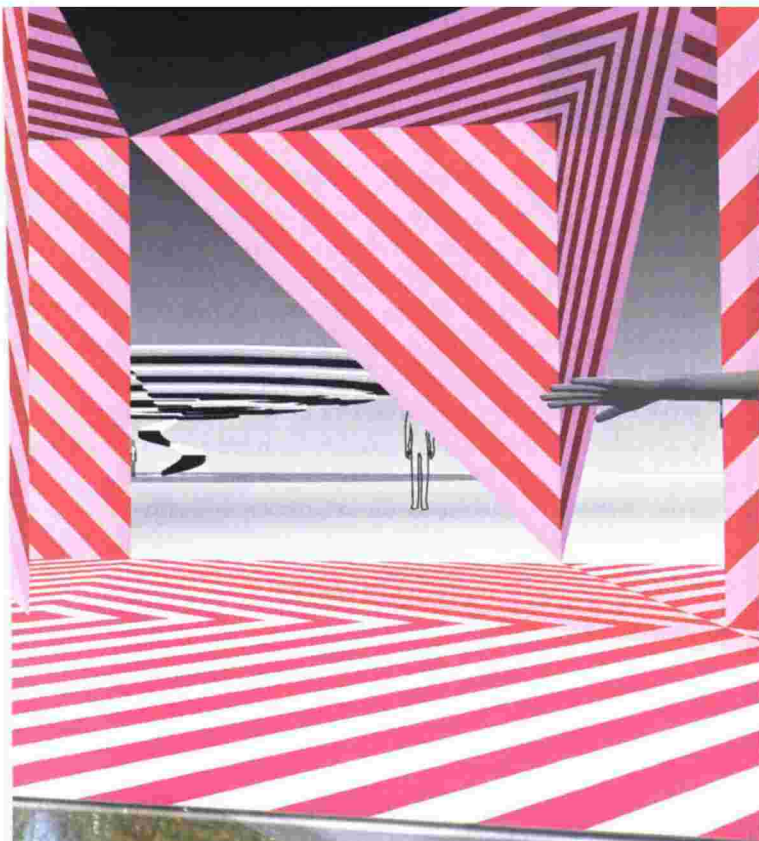
Ανδρέα Αγγελιδάκης

Αρχιτέκτονας, εικαστικός, οραματιστής. Ο Ανδρέας Αγγελιδάκης βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη για τις ανάγκες της 3ης Μπιενάλε και εμείς βρήκαμε την ευκαιρία να πάρουμε μια γεύση από την καθημερινότητά του.

ΕΠΑΝΩ: Δείγμα από το project του «Neen World». ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ: Ο χώρος της Μονής Λοζαριστών έτσι όπως διαμορφώθηκε από τον Ανδρέα για τις ανάγκες της 3ης Μπιενάλε. ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Προσχέδιο για τις προσθήκες που ετοίμασε στο πλαίσιο της 3ης Μπιενάλε για το Γενί Τζαμί. ΔΕΞΙΑ: Στους χώρους της Ηλεκτρο-Δ.Ε.Θ.

Ανδρέας Αγγελιδάκης είναι ένας αρχιτέκτονας διαφορετικός από τους άλλους. Όπως γράφει και ο ίδιος στην ιστοσελίδα του «αρέσει τα βουνά, τα σύννεφα και τις ιστοσελίδες όσο αρέσει και τα κτίρια, τα δέντρα και τους ανθρώπους». Καινοτόμος

στη δημιουργία απτών αλλά και virtual χώρων, αλλά και avant garde εικαστικός, διατηρεί εδώ και κάποια χρόνια ένα πειραματικό στούντιο στην Αθήνα, το οποίο ασχολείται με την «κατασκευή, τον σχεδιασμό και τη θεώρηση του σύγχρονου οικοσυστήματος των τοπίων». Το διαδικτυακό φύμπαν που οι περισσότεροι από εμάς ανακαλύψαμε τώρα τελευταία, ο Ανδρέας το «κατοικεί» εδώ και πολλά χρόνια. Έχοντας δει από νωρίς τις δυνατότητες του virtual κόσμου, δημιουργούσε και συνεχίζει να δημιουργεί εικονικά περιβάλλοντα και κτίρια του μέλλοντος. Παράλληλα με όλα αυτά, είναι ενεργός blogger, διδάσκει και παράγει αρχιτεκτονικό έργο. Στην 3η Μπιενάλε Θεσσαλονίκης, που ολοκληρώνεται σε λίγες μέρες, ανέλαβε να ετοιμάσει τους εκθεσιακούς χώρους, έτσι ώστε να υποδεχτούν τα εικαστικά έργα, και καιάφερε στην πορεία, σε πολλές περιπτώσεις, να «κλέψει» την παράσταση.

7:00 «Είναι η ώρα που ξυπνάω συνήθως, αν και, ανά εποχές, αυτό αλλάζει. Το πρώτο πράγμα που κάνω είναι να απλώσω το στρώμα τις γιόγκα. Τον χειμώνα, ειδικά, που θα πάω για γιόγκα στην παραλία, κάνω συνήθως μετά και μια βουτιά κι έτσι μπορεί να πάει και εννιά η ώρα και να είμαι ακόμη με φόρμα γυμναστικής» δηγείται και με κάνει να ζηλέψω για το πώς ένας άνθρωπος που ζει στην Αθήνα έχει καταφέρει να βρει τρόπους για να κάνει την καθημερινότητά του καλύτερη. Την περιοχή που μένει, το Παλιό Φάληρο, την επέλεξε άλλωστε για την επαφή που του δίνει με τη θάλασσα.

9:00 «Το πρωινό είναι από τις στιγμές που απολαμβάνω περισσότερο μέσα στη μέρα, γιατί συνήθως ακολουθεί τη γυμναστική». Αμέσως μετά, μπορεί, εάν υπάρχει χρόνος, να διαβάσει, ενώ θα ρίξει μια ματιά και πάλι στα email, στο twitter κτλ. Το στούντιό του βρίσκεται στο ίδιο κτίριο με το γραφείο, οπότε το πότε θα χρειαστεί να μεταφερθεί από τον 5ο όροφο στο ισόγειο εξαρτάται από το πρόγραμμα της ημέρας.

Η ΜΕΡΑ ΤΟΥ

«Ποτέ δεν με ενδιέφερε να περιμένω οι άλλοι να καταλάβουν τι κάνω, για να το κάνω. Ας το καταλάβουν 10 χρόνια μετά, δεν πειράζει».

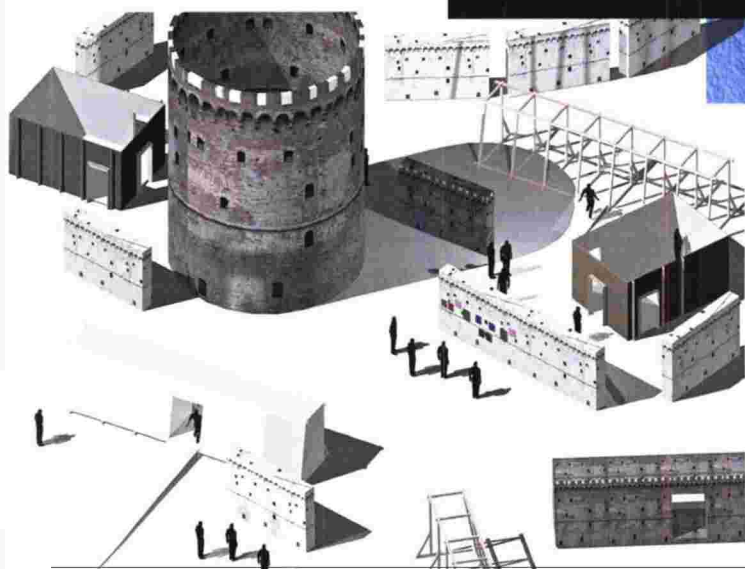
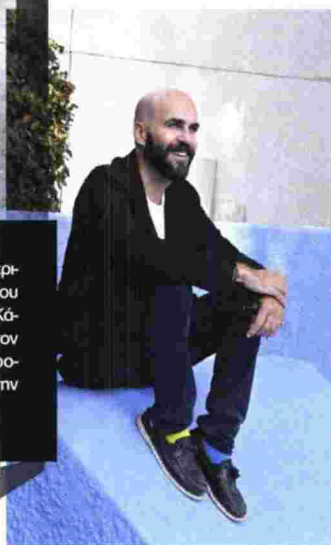

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Στο εσωτερικό του Μακεδονικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης. ΔΕΞΙΑ: Κάνοντας ένα μικρό διάλειμμα στον εξωτερικό χώρο της ΗλεκτροΔ.Ε.Θ. ΚΑΤΩ: Προσχέδιο για την 3η Μπιενάλε Θεσσαλονίκης.

13:30 Είναι η ώρα που συνηθίζει να αφίνει για λίγο τα εικονικά περιβάλλοντα του υπολογιστή του για να κάνει ένα διάλειμμα για φαγητό. Στην ερώτηση που του κάνουν για το αν οι τόσες ώρες που περνάει μπροστά από έναν υπολογιστή θα μπορούσαν να «απειλίσουν» την κοινωνικότητά του, ο Ανδρέας μου απαντάει αυθόρμητα πως ο καθένας βρίσκει την κοινωνικότητα που του ταιριάζει σε όποιο περιβάλλον βρίσκεται. Κάπου εκεί του ζητώ να μου μιλήσει για το «Neen World», ένα project που ξεκίνησε το 1998 με τον Μίλτο Μανέτα, όταν, όπως λέει χαρακτηριστικά και ο ίδιος «ο πολύς κόσμος νόμιζε ότι το ίντερνετ είναι κάτι σαν φαξ για να στέλνεις μηνύματα. Το «Neen» ήταν ουσιαστικά μια παρέα ανθρώπων που τους ενδιέφερε το ίντερνετ ως ένας κοινωνικός και συναισθηματικός τόπος και που προσπαθούσαν να δημιουργήσουν την τέχνη που ταιριάζει σε μια τέτοια κοινωνία. Τώρα, πλέον, ύστερα από τόσα χρόνια που όλοι έχουν φίλους στο facebook, αυτές οι ιδέες είναι πιο καταιονητές, αλλά ποτέ δεν με ενδιέφερε να περιμένω οι άλλοι να καταλάβουν τι κάνω, για να το κάνω. Ας το καταλάβουν 10 χρόνια μετά, δεν πειράζει» εξηγεί αποφασιστικά. Για την γκέι κοινότητα, η ιδέα της κοινωνικής δικτύωσης μέσω ίντερνετ υπήρχε παλιότερα. Εκεί γνώρισα και τον σύντροφό μου, τον Άγγελο Πλέσσα, οπότε η σχέση ίντερνετ και συναισθημάτων μου φαινόταν απόλυτα φυσική».

15:00 Τις περισσότερες ημέρες επιστρέφει στο σπίτι κάπου μεταξύ 8 και 12 το βράδι. Στη Θεσσαλονίκη, όπου επιμελήθηκε αρχιτεκτονικά όλους τους εκθεσιακούς χώρους της 3ης Μπιενάλε της πόλης, έτρεχε όλη τη μέρα από το ένα μέρος στο άλλο, προκειμένου να προλαβαίνει να επιβλέπει παντού τις εργασίες. Όσον αφορά στην όλη εμπειρία της συμμετοχής στο πιο σημαντικό εικαστικό project της πόλης, λέει πως «Ήταν πολύ καλή εμπειρία, ειδικά η συνεργασία με τους επιμελητές του κεντρικού προγράμματος, τη Μαρίνα Φωκίδη και τον Πάολο Κολό-

μπο. Και επειδή η Μπιενάλε ήταν διασκορπισμένη σε δέκα διαφορετικούς χώρους, γνώρισα καλύτερα τη Θεσσαλονίκη». Η βασική του ιδέα και ο τρόπος που παρενέβη στους εκθεσιακούς χώρους ήταν όχι μόνο σύγχρονος στην προσέγγισή του αλλά και «αναζωογονητικός» μπορώ να πω για την πόλη, που έχει συνηθίσει να αρκείται στην προβολή του ιστορικού της παρελθόντος. «Η δική μου λογική ήταν να διαφοροποιήσω εντελώς τον εκθεσιακό μηχανισμό, έτσι ώστε να φανεί ότι το αυθεντικό μνημείο (η Κάζα Μπάνκα για παράδειγμα) φιλοξενεί έναν νέο χώρο μέσα του. Η διαφορά ανάμεσα στα δύο δημιουργεί την αρχιτεκτονική».

Η ΜΕΡΑ ΤΟΥ

Η

Θεσσαλονίκη είναι και η πόλη όπου είχε ξεκινήσει και τις σπουδές του ως φοιτητής στην Αρχιτεκτονική Σχολή του Α.Π.Θ. Δεν άργησε, ωστόσο, να συνειδητοποιήσει πως ήθελε κάτι διαφορετικό. Έτσι, δύο χρόνια αργότερα έφυγε με υποτροφία από το νορβηγικό κράτος, για να συνεχίσει τις σπουδές του στη διάσημη σχολή SciArc του Λος Άντζελες. Τι θυμάται άραγε από τη Θεσσαλονίκη των σπουδών του; «Έχω την αίσθηση ότι δεν έχει αλλάξει πολύ. Θυμάμαι τους τεράστιους χώρους του πανεπιστημίου και πόσο λίγο χρησιμοποιούνταν από τους φοιτητές, πόσο δεδομένοι θεωρούνταν. Όταν πήρα μεταγραφή στην Αμερική, η αλλαγή ήταν τρομερή. Οι φοιτητές δεν έχαναν ούτε λεπτό από τα μαθήματα, επειδή πλήρωναν δίδακτρα και γενικά προσπαθούσαν να πάρουν όσο πιο πολλά μπορούσαν από τη σχολή, σε αντίθεση με τη Θεσσαλονίκη, όπου το πανεπιστήμιο βρισκόταν σε κατάληψη για αστείους, ψευτοπολιτικούς λόγους. Αναρωπιέμαι ποιον περίπατο θα πρότεινε σε έναν επισκέπτη στη Θεσσαλονίκη. «Είναι πάρα πολλοί. Προφανώς την παραλία και το νέο της κομμάτι, που έχει σχεδιαστεί ειδικά για περίπατο. Αλλά και μια διαδρομή που να περνάει μέσα από το κέντρο, από τη Ροτόντα προς τη Γούναρη, Ναυαρίνου, Σβώλου, Αγία Σοφία, Ερμού μέχρι Λέοντος Σοφού και μετά παραλία».

22:00 Τα περισσότερα βράδια τα περνάει δουλεύοντας αργά και μετά πιγαίνει για ύπνο, εκτός εάν έχει εγκαίρως κάποια έκθεση φίλου ή εάν έχουμε βγει για φαγητό. «Στην Αθήνα μου αρέσει πολύ να πιγαίνω στη "Ράγκα", στο "Σκουριά", στο "Θεραπευτήριο", στο "Φουρίν Καζάν" και στο "ΝτοΣιΡακ". Θα ήθελε άραγε να αλλάξει κάτι από την καθημερινότητά του; «Θα αφαιρούσα τελείως το κομμάτι όπου πρέπει να συνδιαλλαγώ με δημόσιους φορείς όταν βλέπω ξεκάθαρα τους λόγους της κρίσης, δηλαδή βλέπω υπέρβαρους δημόσιους υπαλλήλους που δεν έχουν τίποτα να κάνουν ή δεν ξέρουν να κάνουν τη δουλειά που τους έχουν αναθέσει και που συμπληρώνουν έγγραφα χειρόγραφα και στοιβάζουν άχρηστα χαρτιά σε σκονισμένα ράφια. Και πάντα σκέπτομαι ότι εγώ τους πληρώνω για να φεύγουν από τη δουλειά στις δυνάμεις και μετά να πάνε για καφέ». Λίγο πριν τελειώσουμε την κουβέντα μας, τον ρωτάω εάν υπάρχουν οικονομικοί τρόποι για να βελτιώσει κανείς την αισθητική της πόλης. «Νομίζω ότι εάν έμπαιναν λιγότερα αυτοκίνητα στο κέντρο της πόλης, αλλά και παντού, η αλλαγή θα ήταν ριζική. Τα αυτοκίνητα είναι μάλλον το μεγαλύτερο αισθητικό πρόβλημα των πόλεων στην Ελλάδα. Είναι τα πιο άσχημα αντικείμενα. Είναι θρόμβια, κάνουν θόρυβο και ρυπαίνουν το περιβάλλον. Και τις πιο πολλές φορές αντικαθιστώνται εύκολα από ένα ποδήλατο ή έναν περίπατο».

close up.

«Όταν πήρα μεταγραφή στην Αμερική, η αλλαγή ήταν τρομερή. Οι φοιτητές δεν έχαναν ούτε λεπτό από τα μαθήματα, επειδή πλήρωναν δίδακτρα και γενικά προσπαθούσαν να πάρουν όσο πιο πολλά μπορούσαν από τη σχολή, σε αντίθεση με τη Θεσσαλονίκη, όπου το πανεπιστήμιο βρισκόταν σε κατάληψη για αστείους, ψευτοπολιτικούς λόγους»

ΕΠΑΝΩ: Κάνοντας ένα σύντομο break έξω από το Μ.Μ.Σ.Τ. ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Προσκέδιο για τις παρεμβάσεις που έγιναν στην Κάζα Μπιάνκα στο πλαίσιο της 3ης Μπιενάλε. ΚΑΤΩ: Το εσωτερικό της Μονής Λαζαριστών.

